

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce

Chytrý nájem s.r.o., IČ: 29158958
se sídlem Chotíkov 479, 330 17 Chotíkov
zastoupený JUDr. Hanou Kapitánovou, advokátkou
sídlem Sady 5. května 36, Plzeň

proti
žalované

Česká národní banka, IČ: 00020869
sídlem Na Příkopě 28, Praha 1 115 03

o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 9. 9. 2021, č.j. 2021/092439/CNB/110,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Bankovní rada České národní banky (dále jen „žalovaná“) rozhodla o rozkladu žalobce a potvrdila rozhodnutí České národní banky ze dne 28. 6. 2021, č. j. 2021/69808/570 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným, že porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 135 odst. 2 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), poskytnout České národní bance (dále též „prvostupňový správní orgán“) při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení. Tímto jednáním se žalobce dopustil přestupku podle § 157 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru, za což mu byla výrokem I. uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, a výrokem II. povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Podstatný obsah správního spisu:
3. Česká národní banka jako prvostupňový správní orgán zahájila s žalobcem doručením příkazu pod č. j. 2020/131770/570 ze dne 26. 10. 2020 přestupkové řízení. Příkazem byla žalobci uložena pokuta za to, že porušil povinnost stanovenou v § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Žalobce podal proti vydanému příkazu v zákonné lhůtě dne 29. 10. 2020 odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu a bylo pokračováno v řízení.
4. Dne 2. 2. 2021 rozhodnutím pod č. j. 2021/12721/570 byl žalobce uznán vinným, že porušil povinnost stanovenou v § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení, za což mu byla podle § 157 odst. 3 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.
5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Klíčová námitka žalobce se týkala nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce uvedl, že výzvami žalované byla žalobci uložena povinnost zaslat kompletní dokumentaci ke smlouvám o půjčce uzavřeným s uvedenými spotřebiteli, a to v případě, že vůči těmto spotřebitelům uplatnil smluvní pokutu. Výzvy dle žalobce byly formulovány podmíněně, podmínka zaslání smluv tudíž splněna nebyla (žalobce tvrdil, že žádnou smluvní pokutu vůči spotřebitelům neuplatnil), a proto požadované dokumenty nepředložil.
6. Rozhodnutím o rozkladu, č. j. 2021/029196/570, ze dne 18. 3. 2021 (dále jen „zrušovací rozhodnutí“) bylo rozhodnutí ze dne 2. 2. 2021 zrušeno a věc vrácena k novému projednání, neboť rozhodnutí bylo postiženo vadou řízení, která způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Důvodem této nezákonnosti byla skutečnost, že správní spis neobsahoval žádné důkazy, na základě kterých by bylo postaveno najisto, že v uvedených případech byla ze strany žalobce smluvní pokuta vůči spotřebiteli skutečně uplatněna. V rámci nového projednání byl správní spis doplněn o výpisy z účtu žalobce poskytnutých

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Raiffeisenbank a.s., žalobci pak byla znovu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

7. Dne 28. 6. 2021 bylo vydáno nové rozhodnutí, č. j. 2021/69808/570 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným, že bez zbytečného odkladu po 6. 8. 2020 neposkytl České národní bance informace a podklady specifikované ve výzvě k předložení informací a podkladů ze dne 13. 7. 2020, č. j. 2020/090425/CNB/650 v bodě I a opakované výzvou ze dne 6. 8. 2020, č. j. 2020/099229/CNB/650, tedy porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení. Tímto jednáním se dopustil přestupku podle § 157 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru, za což mu byla podle § 157 odst. 3 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.
8. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán konstatoval, že předmětem tohoto správního řízení je jednání žalobce, kterým neposkytl České národní bance informace a podklady specifikované ve výzvě ze dne 13. 7. 2020, a to ani na opakovanou výzvu ze dne 6. 8. 2020. Upozornil, že do předmětu tohoto řízení naopak nespádají výzvy, které byly žalobci zaslány v roce 2019. Prvostupňový správní orgán připustil, že žalobce na výzvu reagoval, avšak nepředložil požadovanou smluvní dokumentaci k vybraným spotřebitelům a vzájemnou komunikaci mezi spotřebiteli a žalobcem; tedy neposkytl informace a podklady požadované v bodě I. výzvy. Prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce ve správním řízení jen opakuje, že prvostupňový správní orgán nad činností žalobce nevykonává dohled, přičemž svým jednáním prvostupňovému správnímu orgánu až do 20. 4. 2021 znemožňoval prošetřit, zda je jeho činnost v souladu nebo v rozporu se zákonem o spotřebitelském úvěru. V daném případě je pravomoc prvostupňového správního orgánu jasně vymezena zákonem o spotřebitelském úvěru, který stanoví, že osoby podléhající dohledu jsou povinny poskytnout České národní bance při výkonu dohledu potřebnou součinnost, zejména jsou povinny jí na vyžádání předložit informace, podklady, objasnění skutečností, záznamy, zprávy nebo s nimi spojené údaje, a to bez zbytečného odkladu nebo ve lhůtě stanovené Českou národní bankou. To platí obdobně pro toho, kdo je důvodně podezřelý, že neoprávněně provozuje činnost podle tohoto zákona, viz § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Zároveň podle § 158 zákona o spotřebitelském úvěru Česká národní banka také projednává přestupky podle tohoto zákona. Prvostupňový správní orgán uvedl, že jeho pravomoc vyžadovat informace je tedy zcela jasná a nesporná, stejně jako jeho pravomoc vést přestupkové řízení pokud dojde k porušení povinností stanovených tímto zákonem a naplnění znaků některého přestupku. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobce mu část informací požadovaných v bodě I. výzvy poskytl až dne 20. 4. 2021 tj. až po více než 9 měsících od vzniku povinnosti tak učinit. Konkrétně žalobce zaslal smlouvy o půjčce, ostatní požadované podklady, tj. kopie vzájemné komunikace mezi žalobcem a příslušnými spotřebiteli nepředložil bez zdůvodnění, proč tak neučinil. Žalobce tím, že požadované informace účelově nechtěl poskytnout, znemožňoval prošetřit, zda je jeho činnost v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru. V této souvislosti, prvostupňový správní orgán konstatoval, že to zda došlo ze strany žalobce skutečně k naplnění výjimky stanovené v § 5 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, lze ověřit pouze na základě kompletní smluvní dokumentace a komunikace se spotřebitelem. K žalobcem uváděným rozsudkům Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, prvostupňový správní orgán upozornil, že tyto rozsudky se nevztahují k předmětu tohoto řízení, tj. k nesoučinnosti, ale ke smluvní

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pokutě. Prvostupňový správní orgán pak uzavřel, že tím, že mu žalobce neposkytl součinnost, resp. část požadovaných podkladů poskytl až dne 20. 4. 2021, tj. až po více než 9 měsících, jednoznačně spáchal přestupek podle § 157 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru.

9. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím o rozkladu ze dne 9. 9. 2021, č. j. 2021/092439/CNB/110 (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí“), zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí odmítla námitky žalobce a zcela se ztotožnila k závěrům prvostupňového správního orgánu.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a ústní jednání

10. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, je nezákonné, a to z následujících důvodů:

- k porušení povinnosti specifikované v ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru nedošlo, když žalobce vždy řádně a včas poskytoval požadované informace a potřebná vysvětlení;
- porušení základních zásad správního řízení jako je zásada legality, zákazu zneužití správního uvážení, ochrana dobré víry, zásada materiální pravdy, zásady přístupu správního orgánu k dotčené osobě;
- pravomoc žalované není bezbřehá (souvisí se zásadou legality, mezí a zákazu zneužití správního uvážení);
- překvapivost rozhodnutí, když důvod rozhodnutí se objevuje až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí Bankovní rady ČNB jako rozkladové komise a z toho vyplývající nedodržení dvojinstančnosti správního řízení v dané věci.

11. V prvním žalobním bodě týkajícím se porušení povinnosti specifikované v ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, žalobce uvedl, že vždy řádně a včas poskytoval žalované požadované informace a potřebná vysvětlení. K důkazu žalobce uvedl následující časovou osu úkonů žalované a součinnosti žalobce:

„Poprvé se žalovaná obrátila na žalobce výzvou ze dne 11. 7. 2019, kdy na předmětnou výzvu bylo ze strany žalobce reagováno 18. 7. 2019, tedy ve lhůtě 7 dní od doručení předmětné výzvy. V příloze předmětné reakce byl ze strany žalobce zaslán vzor smlouvy o půjčce uzavírané se spotřebiteli.

----- prakticky dva měsíce je správní orgán nečinný -----

Podruhé se žalovaná obrátila na žalobce výzvou ze dne 9. 9. 2019 s žádostí o zaslání 5 uzavřených smluv o půjčce, kdy na předmětnou výzvu bylo ze strany žalobce reagováno 17. 9. 2019, tedy ve lhůtě 8 dní od doručení předmětné výzvy a to 4 stranným vysvětlujícím dopisem spolu se zasláním 7 uzavřených smluv o půjčce z požadovaného relevantního období a výčtem relevantní judikatury českých soudů.

----- prakticky rok je správní orgán nečinný -----

Potřetí se žalovaná obrátila na žalobce výzvou ze dne 13. 7. 2020 s žádostí o zaslání podkladů a informací pro účely výkonu dohledu, kdy této žádosti bylo bezezbytku vyhověno dopisem ze dne

23. 7. 2020 obsahující požadovanou smluvní dokumentaci k jednotlivým obchodním případům s výčtem relevantní judikatury českých soudů.

Počtvrté se žalovaná obrátila na žalobce opakovanou výzvou ze dne 6. 8. 2020, v rámci které požadovala zaslání stejných podkladů a informací, které již požadovala výzvou ze dne 13. 7. 2020 a které již obdržela v rámci reakce ze dne 23. 7. 2020. Ostatně proto byla reakce ze strany žalobce stručná a to v tom směru, že žádosti správního orgánu bylo vyhověno v rámci předchozí komunikace (viz dopis ze dne 12. 8. 2020)“.

12. Žalobce uvedl, že bod I. žádosti žalované ze dne 13. 7. 2020, pro jehož údajné nedodržení byl uznán vinným z porušení povinnosti § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, byl ze strany žalované koncipován podmíněně: „...předložení kopie kompletní smluvní dokumentace ke smlouvám o půjčce uzavřeným od 1. 12. 2016 do 30. 6. 2020 s níže uvedenými spotřebiteli, a to v případech, kdy byla vůči spotřebiteli uplatněna smluvní pokuta dle čl. II odst. 2.2 smlouvy o půjčce včetně předložení kopie vzájemné komunikace související s uplatněním smluvní pokuty + jmenovitý výčet klientů...“ Žalobce připustil, že předmětné dokumenty z jeho strany zaslány nebyly, jelikož vůči jmenovitě označeným spotřebitelům nebyla uplatněna smluvní pokuta dle čl. II odst. 2.2 smlouvy o půjčce. Žalobce tak považuje za mimořádně absurdní a nedůvodné, že žalovaná sankcionuje žalobce, který opakovaně a nad rámec poskytoval a poskytuje maximální součinnost pro účely bezproblémové kontroly ze strany žalované. Žalobce uvedl, že pokud žalovaná požadovala kontrolovat obsah dalších jiných než již žalované poskytnutých uzavřených bezúročných smluv o půjčce (např. 7 smluv o půjčce poskytnuto žalované již dne 17. 9. 2019), a to bez ohledu na existenci smluvních pokut (přičemž požadavek žalované zněl na doložení smluv pouze v případech uplatnění smluvní pokuty), tak měla tento svůj požadavek formulovat v tomto směru přesně/nepodmíněně, resp. jinak než učinila. Dle žalobce je tak zřejmé, že nedošlo k nevyhovění bodu I. výzvy žalované ze dne 13. 7. 2020 a opakované výzvy ze dne 6. 8. 2020 a tedy ani k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 157 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru, jak žalovaná v rámci výroku prvostupňového rozhodnutí konstatuje a stejně tak v napadeném rozhodnutí z nepochopitelných důvodů bez zákonného podkladu obhájí a potvrzuje.
13. Žalobce dále uvedl, že až v rámci napadeného rozhodnutí mu byla poprvé zprostředkována úvaha a zjištění žalovaného viz bod 22 odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ze dne 9. 9. 2021, že z bankovních výpisů žalobce plyne, že: „M. K. platil v letech 2018 – 2020 žalobci měsíčně částku 2.550,- Kč se zprávou pro příjemce „úhrada smluvní pokuty M. K.“ a lze si obtížně představit, že by tento a další spotřebitelé hradili smluvní pokutu, aniž by k tomu byli písemně vyzváni, popř. že by všichni spotřebitelé hradili smluvní pokuty bez jakýchkoliv upomínek“. Žalobce uvedl, že se předmětný závěr zásadně nezakládá na pravdě, ale navíc takové zjištění nebylo učiněno v rámci řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo. Současně ani náznakem nebylo na takovou „úvahu/skutečnost“ před rozhodnutím o rozkladu poukázáno či reagováno výzvou k vyjádření se k takovému zjištění – obzvláště za situace, kdy žalobce předmětné listiny nepředložil po výzvě ze dne 13. 7. 2020 a ani po opakované výzvě 6. 8. 2020. Výše popsáním postupem bylo ze strany správního orgánu znemožněno žalobci se účinně této konstrukci žalované bránit v rámci správního řízení. Pro úplnost žalobce uvedl, že M. K. stejně jako ostatní spotřebitelé, kteří se dostanou do prodlení s úhradou půjčky, jsou telefonicky upozorněni na předmětnou skutečnost s tím, že jsou v prodlení a musí půjčku vyrovnat s doporučením, aby na půjčku hradili dle svých možností minimálně 2.550,- Kč a současně jednali o její úhradě. Takový

postup – telefonické upomínání se s ohledem na dlouholetou zkušenost ukázal jako praktický. V případě M. K., kterému žalobce poskytl dle smlouvy o půjčce č. 11141601 bezúročnou finanční půjčku ve výši 170.000,- Kč se splatností 18. 7. 2017, tento začal na půjčku platit od 16. 8. 2017 měsíční platbu 2.550,- Kč, kdy veškeré tyto platby byly použity na postupné umořování jistiny půjčky. Dle žalobce tedy nešlo o platbu na smluvní pokutu, když smluvní pokuta nebyla vůči spotřebiteli nikdy vyúčtována ani uplatněna. Předpokladem pro uplatnění smluvní pokuty je její vyúčtování a výzva k její úhradě. Vzhledem k tomu, že vyúčtování a výzva k úhradě smluvní pokuty ve vztahu ke spotřebiteli M. K. neproběhla, veškeré příchozí platby byly započteny na úhradu jistiny půjčky, jak ostatně plyne z přehledu plateb na půjčku č. 11141601. Z písemné zprávy spotřebitele k platbě ve znění „*úhrada smluvní pokuty M. K.*“ nelze činit jakékoliv závěry ve vztahu ke skutečnému právnímu důvodu plnění. Žalobce uzavřel, že M. K. ani jiný z vyjmenovaných spotřebitelů ve výzvě ze dne 13. 7. 2020 nespadal do množiny případů z rozhodného období, u kterých byla uplatněna smluvní pokuta, proto žalobce v daném směru žádosti vyhověl a zcela oprávněně, s ohledem na explicitní podmíněné znění žádosti žalované, smluvní dokumentaci k žádnému z jmenovitě označených spotřebitelů v bodě I. výzvy, nezaslal.

14. Úvaha žalované (*lze si obtížně představit, že by tento a další spotřebitelé hradili smluvní pokutu, aniž by k tomu byli písemně vyzváni, popř. že by všichni spotřebitelé hradili smluvní pokuty bez jakýchkoliv upomínek*) je dle žalobce toliko fabulací bez jakéhokoliv důkazního opodstatnění. Navíc se jedná o úvahu, resp. zjištění, které nebylo učiněno v rámci prvoinstančního řízení, ale až v řízení o rozkladu, kdy žalobce byl tímto způsobem zkrácen na svém právu vyjádřit se ke všem skutečnostem a důvodům rozhodnutí, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce konstatoval, že došlo k porušení zásady materiální pravdy a že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce rovněž uvedl, že shora uvedený postup správního orgánu je v rozporu se zásadami spravedlivého procesu, když není přípustné, aby se žalobce jako kontrovaná osoba důvod pro udělení pokuty dozvěděl až v rámci odůvodnění rozhodnutí o rozkladu. Žalobce rovněž považoval za mimořádně překvapivé, že i přes jeho ochotu spolupracovat s žalovanou a to i nad rámec výzvy správního orgánu ze dne 13. 7. 2020 a 6. 8. 2020, když byly ze strany žalobce podáním ze dne 20. 4. 2021, ačkoliv k tomu nebyl důvod (nebyly uplatněny smluvní pokuty), zaslány veškeré dokumenty, kterými tato společnost disponuje k jednotlivým jmenovitě označeným spotřebitelům – tj. 56 x smlouva o půjčce uzavíraná se spotřebiteli jmenovitě označenými ve výzvě ze dne 13. 7. 2020, a to pouze za účelem odstranění jakýchkoliv pochybností ohledně charakteru uzavíraných smluv o půjčce. Shora uvedená aktivita – dobrovolná součinnost žalobce byla ve výsledku vyhodnocena žalovanou k tíži žalobce. K rozporuplnosti úvah žalované žalobce odkazuje na bod 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde v rozporu se zjištěným skutkovým stavem žalovaná fabuluje, že žalobce smlouvy o půjčce doložil teprve poté, co zjistil, že součástí spisu jsou bankovní výpisy. To však z pohledu chronologie času není možné, když žalobce předmětné smlouvy o půjčce dobrovolně doložil v příloze podání ze dne 20. 4. 2021 a žalovaná žalobci zpřístupnila spis až dne 6. 5. 2021. Navíc v rámci zpřístupněného spisu byla jen fotografie CD s výpisem z účtu, nikoliv datový nosič, nebylo mu tak umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Tím žalovaná znemožnila žalobci seznámit se s poklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a tedy i účinně se bránit. Výše uvedené ve svém důsledku žalobce považuje za

významnou vadu řízení, obzvláště s ohledem na charakter a obsah důkazu, který žalovaná takovému důkazu přisuzuje a ve své podstatě klade zásadně k tíži žalobce.

15. Ve druhém žalobním bodě k porušení zásady legality a překročení mezí, zneužití správního uvážení žalobce uvedl, že v daném konkrétním případě pravomoc žalované k provedení jakékoliv kontroly (resp. dohledu), kterou si osobuje z ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru „*pro důvodné podezření, že kontrolovaná osoba neoprávněně provozuje činnost dle ZSÚ*“ zanikla nejpozději součinností kontrolované osoby ze dne 17. 9. 2019 (resp. po tomto dni), kdy žalobce zaslal žalované smluvní dokumentaci k sedmi obchodním případům. Dle názoru žalobce měla žalovaná na základě součinnosti žalobce a dodané smluvní dokumentace (7 x smlouva o půjčce) kontrolu bez dalšího zastavit z důvodu, že veškeré „pochybnosti“ ohledně případné pravomoci k provádění kontroly byly vyvráceny. Další pokračování v dohledu s následným správním trestáním by totiž předpokládalo existenci kvalifikovaného podezření ohledně nedodržování zákona o spotřebitelském úvěru ze strany žalobce. Dle žalobce žádné takové důvodné podezření žalovaná neměla a pro součinnost ze strany žalobce ani mít nemohla, když žalobce typově žádné jiné než podáním ze dne 17. 9. 2019 předložené bezúročné smlouvy o půjčce se spotřebiteli neuzavírá, jakékoliv úkony prováděné žalovanou po 17. 9. 2019 (tj. jak dále pokračující kontrola i samotné správní trestání) vůči žalobci byly nezákonné pro překročení pravomoci žalované jako správního orgánu. Žalobce uvedl, že možnost provádět kontroly bez kvalifikovaného podezření by totiž zakládala bezbřehou a neudržitelnou pravomoc, kterou zákonodárce jednoznačně žalovanou nenadal a ani neměl v úmyslu svěřit žalované pravomoc či kompetenci, která by ji opravňovala činit úkony „nad zákonem“. Pouhé a ničím nepodložené „podezření“ nemůže mít za následek oprávnění/pravomoc žalované kontrolovat kohokoliv neomezeně dlouho, natož si nedostatek pravomoci vynucovat správními sankcemi, když základní zásadou je, že žalovaná dohlíží nad činností těch subjektů, kterým uděluje licence. Nelze tedy otázku pravomoci a správního trestání oddělovat a současně je nezbytné se zabývat pravomocí žalované z hlediska času, když je zřejmé, že po 17. 9. 2019 žalovaná disponovala důkazně podloženými informacemi, které bylo namístě vyhodnotit a učinit závěr, že je nedůvodné v kontrole pokračovat.
16. Dále žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení kromě poskytování součinností dokládal relevantní judikaturu nejvyšší soudní autority v ČR dokonce rozhodnutími ve věci touto společností poskytovaných půjček (viz rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 9. 2019, č. j. 33 Cdo 2279/2018-227, kterým dovolací soud právně posoudil plně analogickou skutkovou situaci jako v projednávané věci, a to tak že: „*Ustanovení § 2 písm. c/ ZoSÚ zcela jasně a jednoznačně vymezuje případy, kdy nelze tento zákon na vztah smluvních stran použít; uvádí se v něm výslovně, že se nevztahuje na půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku nebo jakékoli úplaty. Nebyli smluvními stranami sjednáno, že dlužník zaplatí věřiteli za to, že mu půjčí finanční prostředky, nelze úplatnost půjčky dovozovat z pouhé skutečnosti, že si smluvní strany sjednaly finanční sankci za porušení některé ze smluvních povinností. Zaplacení sankce nelze ztotožňovat s úplatností půjčky.*“. Současně Nejvyšší soud dovozuje, že smluvní pokuta ve výši 0,25 % denně z dlužné částky není nemravnou (k tomu např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. 33 Odo 810/2006) a v návaznosti na to uzavírá, že otálení s vymáháním půjčky prezentované soudem prvního stupně jako nemravné ve skutečnosti nemravné není a ani být nemůže, když půjčka byla sjednaná jako bezúročná a zda vznikne nárok na smluvní pokutu jako paušalizovanou formu náhrady škody sjednanou pro případ

prodlení s vrácením půjčky v termínu splatnosti a v jaké výši odviselo výlučně od chování dotčené osoby. Žalobce odkázal na další rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 29 Cdo 1387/2019-155, které dle žalobce prezentuje stejný právně závazný názor, že: *„Nebylo-li smluvními stranami sjednáno, že dlužník zaplatí věřiteli za to, že mu půjčí finanční prostředky, nelze úplatnost půjčky dovozovat z pouhé skutečnosti, že si smluvní strany sjednaly finanční sankci za porušení některé ze smluvních povinností; jinými slovy nelze ztotožňovat zaplacení sankce s úplatností půjčky.“* Ve stejném duchu rozhodl Nejvyšší soud v rámci rozhodnutí ze dne 30. 12. 2020 sp. zn. 29 Cdo 2377/2019. Dle žalobce tedy nejde o otázku Nejvyšším soudem neřešenou, kdy tento zastává jednoznačný názor, že smluvní pokuta není a ani nemůže být úplatou za poskytnutí půjčky. Žalobce rovněž odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 9. 2. 2021, sp.zn. I ÚS 127/21, které opakovaně prezentuje právně závazný názor a tedy provádí autoritativní výklad práva v tom směru, že: *„Protože v daném případě nebyla smluvními stranami sjednána úplatnost půjčky, zmíněný zákon (zákon o spotřebitelském úvěru), resp. jeho ustanovení zapovídající užití směnky jako zajišťovacího nástroje není možné použít. K tomu dovolací soud doplnil, že na úplatnost půjčky nelze usuzovat ani z ujednání o smluvní pokutě, kterou nelze zaměňovat s úplatností půjčky. Odkázal přitom na obdobný případ řešený rozsudkem sp. zn. 33 Cdo 2279/2018 ze dne 30. 9. 2019. Odtud je patrné, že napadená soudní rozhodnutí netrpí ústavně zapovězenou libovůlí ani jiným ústavně významným nedostatkem, ale je z nich naopak zřejmé, jakými úvahami se soudy ve svém rozhodování řídily po skutkové i právní stránce.“* Podle žalobce, s ohledem na výše citovanou judikaturu, bylo na místě řízení o probíhající kontrole (sp. zn. KIP – 2019/00009/CNB/651), stejně tak jako řízení o ukládání správní sankce (Sp/2020/370/573) zastavit nejpozději ke dni 17. 9. 2019, neboť počínaje tímto dnem není a nemůže být na straně žalované pochybnost nebo důvodné podezření o dopadu zákona o spotřebitelském úvěru v části týkající se kontroly, licencování a správního trestání vůči žalobci.

17. Shora uvedeným závěrům dle žalobce svědčí i právní názor jednoho z odborů žalované (odbor regulace finančního trhu podepsaný ředitelem odboru regulace finančního trhu a vedoucím odboru ochrany spotřebitele ČNB) prezentovaný v přípisu ze dne 21. 6. 2018. Rozpor dřívějšího jednoznačného stanoviska žalované s jeho aktuálním nerespektováním nebyl jakkoliv přesvědčivě vysvětlen, stejně tak nebylo ze strany správního orgánu reagováno na veškeré námitky účastníka. Dle žalobce tedy správní orgán zcela zanevřel na legalitu a legitimitu svého postupu. Žalobce uvedl, že zásadu legality nelze vykládat jako prostou mechanickou aplikaci právních norem omezující se pouze na izolovaný gramatický výklad jednotlivého ustanovení (v daném případě ust. § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru), ale ve smyslu takové jejich aplikace, která vždy musí respektovat a akcentovat jednak smysl a účel právní úpravy a dále i základní hodnotová východiska právního řádu a právního státu jako celku. V projednávané věci se tak dle názoru žalobce nestalo a žalovaná v daném směru překročila zejména svou pravomoc při výkonu dohledové činnosti. Dále se žalobce odvolával na zásadu omezenosti veřejné moci a odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 672/03 ze dne 11. 2. 2004, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že: *„porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny se dopustí orgán veřejné moci tím, že uloží jednotlivci povinnost nad rozsah stanovený zákonem, ať už se jedná o situaci flagrantního nerespektování kogentní normy jednoduchého práva, či uplatnění extenzivního výkladu právní normy.“* Žalobce uvedl, že důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost je překročení a zneužití mezí správního uvážení. V této souvislosti žalobce poukázal i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního

uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena, objektivnost, nestrannost, rovnost a zákaz diskriminace, proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem. Žalobce uvedl, že právní pojem „pochybnost“ jak je koncipovaná v § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, musí být kvalifikovaná, aby zakládala pravomoc k dohledu žalované nad fyzickými a právnickými osobami, pokud jde o dodržování zákona o spotřebitelském úvěru, není a ani nemůže být pravomoc žalované bezbřehá. Žalobce vyjádřil svůj názor, že kde není kvalifikované podezření, tam není ani pravomoc žalované.

18. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady nestrannosti, objektivního přístupu, zákazu diskriminace, ochrany dobré víry, materiální pravdy, rovnosti. Žalobce vysvětlil, že zásada nestranného (objektivního) přístupu souvisí zejména se zásadou legitimního očekávání, se zásadou materiální pravdy a se zásadou rovnosti a zákazu diskriminace. Současně však musí postup správního orgánu splňovat požadavek předvídatelnosti. Nelze připustit, aby žalovaná v napadeném rozhodnutí a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, si osobovala pravomoc provádění kontroly nehledě na znění zákona. Žalobce uvedl, že žalovaná se dopustila nerespektování zákona, stejně tak nerespektování ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, a navíc nerespektování názoru vlastního odboru (odbor regulace finančního trhu podepsaný ředitelem odboru regulace finančního trhu a vedoucím odboru ochrany spotřebitele prezentovaný v přípisu ze dne 21. 6. 2018), což vedlo k neodstranitelným vadám řízení i napadeného rozhodnutí pro porušení shora citovaných zásad. Žalobce uvedl, že žalovaná porušila zásadu materiální pravdy, a nezjistila stav věcí, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, neboť odůvodnila napadené rozhodnutí toliko tvrzením, resp. úvahou, že: *„je obtížně představitelné, že by spotřebitelé platili smluvní pokutu, aniž by k tomu byli vyzváni“*, přičemž ani nepřihlédla k rozhodnutím Nejvyššího soudu, na něž žalobce odkázal. Žalobce připomněl, že projevil mimořádnou ochotu spolupracovat se žalovanou, když byly ze strany žalobce dobrovolně podány ze dne 20. 4. 2021 zaslány veškeré dokumenty, kterými žalobce disponuje k jednotlivým jmenovitě označeným spotřebitelům – tj. 56 x smlouva o půjčce uzavíraná se spotřebiteli jmenovitě označenými ve výzvě ze dne 13. 7. 2020. Dobrovolným poskytnutím výše uvedených listin bylo žalované opakovaně osvědčeno (když se nejednalo o případy, ve kterých byla vůči spotřebiteli uplatněna smluvní pokuta dle čl. II odst. 2.2 smlouvy o půjčce), že žalobce nebyl povinen ve smyslu výzvy ze dne 13. 7. 2020 a 6. 8. 2020 tyto listiny poskytnout, tj. neporušil žádnou povinnost k součinnosti. Všechny předmětné smlouvy spojuje to, že jde o půjčky poskytnuté bez úroku a jakéhokoliv poplatku – tedy smlouvy vyňaté zcela dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru z licencování, dohledu žalované, a tedy i její kontroly. Žalobce shrnul, že pokud si žalovaná osobojuje pravomoc k výkonu dohledu a správnímu trestání, musí mít k tomu zákonný podklad, což po dni 17. 9. 2019 neměla a ani nemohla mít, což činí jak napadené, tak i prvoinstanční rozhodnutí nicotnými. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí obsahuje prvky libovůle, kdy bez odpovídajícího odůvodnění (absence uvedení podkladů pro rozhodnutí, úvah, hodnocení důkazů a vypořádání se s námitkami účastníka), zákonného podkladu a skutkového základu (stavu dokazování) dochází k nezákonnému správnímu trestání. Na konci třetího žalobního bodu žalobce uvedl, že závěr žalované o tom, že žalobce neposkytl požadované doklady, je závěrem nesprávným vycházejícím z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když zejména na základě žádosti žalované ze dne 13. 7. 2020 žalobce poskytl řádně a včas veškerou součinnost tak, jak byla

v předmětné žádosti explicitně vyžádána, tj. zejména dle podmíněné žádosti o vydání podkladů vztahující se ke jmenovitě určeným kauzám, ve kterých byla uplatněna smluvní pokuta.

19. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal porušení zásady dvojinstančnosti, neboť žalobce se dozvěděl důvod pro udělení pokuty až v rámci odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, takový postup je v rozporu s předvídatelností rozhodnutí stejně jako dvojinstančností správního řízení. Žalovaná dle žalobce nerespektovala původní zadání (požadavek žalované v přípisu ze dne 13. 7. 2020 zněl na doložení smluv pouze v případech uplatnění smluvní pokuty), nespokojila se s výsledkem, že žádné smluvní pokuty vůči vyjmenovaným spotřebitelům uplatněny nebyly a měla tedy podezření, o které opírá svou pravomoc, nejpozději po dni 17. 9. 2019 kvalifikovaně vyvrácené. Žalobce uvedl, že v těchto případech (vydávání rozhodnutí na základě neurčitých právních pojmů) je třeba na odůvodnění rozhodnutí klást zvláštní důraz, jinak jako v tomto případě je na místě zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vzhledem k nedostatku důvodů. Dle žalobce nelze vést řízení o udělení správní sankce zcela izolovaně a nezávisle na řízení o probíhající kontrole (sp. zn. KIP – 2019/00009/CNB/651), které řízení o ukládání správní sankce (Sp/2020/370/573) předcházelo, o což žalovaná dle názoru žalobce bezdůvodně usiluje. Žalobce dále v žalobě uvedl, že současnou situaci vnímá jako pomstu ze strany žalované jakožto vrcholného správního orgánu za kritiku její práce v oblasti regulace hypoték, a že správní kontrola a mimořádně nepřátelský průběh správního řízení není a nemůže být prostředek vyřizování si účtů. Závěrem žalobce uvedl, že je těžko představitelné v poměrech dané věci, aby žalovaná zcela bez odpovídající opory v zákoně vykládala právo zcela svévolným způsobem a o takový výklad opírala pravomoc k provádění kontroly nad subjektem, který z důvodu bezúročnosti a bez úplatnosti veškerých poskytovaných půjček dohledu ze strany žalované nepodléhá a nedostatek pravomoci vynucovala ukládáním pokut i přes maximální poskytovanou součinnost.
20. Žalobce navrhl, aby soud vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí, eventuálně aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí.
21. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 12. 2021 shrnula podstatný skutkový stav a uvedla, že z úřední činnosti je žalované známo, že v souvislosti s činností žalobce přicházejí nové podněty spotřebitelů, a proto je více než nezbytné ověřit, zda žalobce provozuje podnikatelskou činnost v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru. Žalovaná odmítla žalobní důvody a konstatovala, že většinu z nich již žalobce uplatnil v rámci přestupkového řízení a žalovaná se s nimi již vypořádala v prvostupňovém, popř. druhostupňovém rozhodnutí. Žalovaná proto předně odkázala na odůvodnění prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí.
22. K prvnímu žalobnímu bodu ohledně porušení povinnosti specifikované v § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru žalovaná odkázala na body 10 a 11 druhostupňového rozhodnutí a uvedla následující. Žalovaná zdůraznila, že předmětem tohoto řízení je jednání žalobce spočívající v porušení povinnosti poskytnout České národní bance při výkonu dohledu součinnost (a to bez zbytečného odkladu, nebo ve lhůtě stanovené Českou národní bankou), stanovené v § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Tento přestupek lze spáchat dvěma způsoby, a to tak, že subjekt neposkytne součinnost při výkonu dohledu České národní bance (i) vůbec, nebo (ii) pozdě. Žalobce byl sankcionován za to, že bez zbytečného odkladu po 6. 8. 2020 neposkytl České národní bance informace a

podklady specifikované ve výzvě k předložení informací a podkladů ze dne 13. 7. 2020, č. j. 2020/090425/CNB/650, v bodě I a opakované výzvou ze dne 6. 8. 2020, č. j. 2020/099229/CNB/650. Žalobce sice dne 20. 4. 2021 část požadovaných podkladů a informací předložil, ale nedodržel stanovenou lhůtu (bez zbytečného odkladu), ve které tak měl učinit. Skutečnost, že žalobce některé dokumenty následně poskytl, neznamená, že se přestupku nedopustil, neboť skutková podstata přestupku již byla naplněna. Žalovaná konstatovala, že v průběhu řízení došlo ke zrušení rozhodnutí ze dne 2. 2. 2021 a následně byl správní spis doplněn o důkazy potvrzující, že žalobce vůči svým klientům uplatnil smluvní pokutu. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byly do správního spisu doplněny výpisy z bankovního účtu žalobce (žalobce tedy jejich obsah dobře znal) a následně byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce se k obsahu výpisů z bankovního účtu nevyjádřil. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí stále trval na tom, že podmínka pro předložení požadovaných dokumentů splněna nebyla, byla tato námítka vyvrácena na základě důkazů, které jsou součástí spisového materiálu. Jako příklad byl uveden případ spotřebitele M. K. Tvrzení žalobce, že zjištění ohledně M. K. nebylo učiněno v rámci řízení na prvním stupni, je tedy dle žalované nepravdivé. Žalovaná rovněž považovala vysvětlení žalobce, jak je třeba rozumět písemné zprávě k platbě „úhrada smluvní pokuty M. K.“, za ryze účelové. Žalobce totiž v žalobě sám přiznal, že M. K. a další zákazníci byli v prodlení. Navíc v čl. 2.2 smlouvy o půjčce č. 11141601 uzavřené mezi žalobcem a M. K., kterou žalobce poskytl dne 20. 4. 2021 žalované, je uvedeno cit.: *„K zajištění pohledávky věřitele pro případ, že by půjčka dle čl. I. odst. 1.2 této smlouvy nebyla dlužníkem řádně a včas ve lhůtě splatnosti dle čl. II odst. 2.1 této smlouvy zaplacená, se smluvní strany dohodly, že dlužník zaplatí věřiteli smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z dlužné jistiny půjčky.“* V průběhu řízení žalobce neuvedl, že by došlo ke změně smlouvy a toto ustanovení by bylo vypuštěno. Dle žalované tedy není pochyb o tom, že se jednalo o smluvní pokutu.

23. Žalovaná uvedla, že všechna skutková zjištění vychází ze správního spisu a že k žalobcem namítanému porušení zásad správního řízení nedošlo. Po vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a druhostupňové rozhodnutí proto potvrdilo, s odkazem na konkrétní dokumenty ve spise, že závěry prvostupňového rozhodnutí vychází ze správně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná dále konstatovala, že bod 33 druhostupňového rozhodnutí není rozporuplný. Žalobce se ze zrušovacího rozhodnutí dozvěděl, že v rámci dalšího řízení bude spis doplněn, přípisem ze dne 14. 4. 2021 byl žalobce informován, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalobci tedy muselo být zřejmé, že součástí správního spisu jsou důkazy, které postavily najisto, že vůči spotřebitelům uplatnil smluvní pokutu, a proto zaslal část požadovaných dokumentů (jiný důvod, proč měl žalobce tak velkou časovou prodlevu, žalovaná neshledala a ani žalobce ho nikdy neuvedl) a současně požádal žalovanou o možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Ostatní požadované podklady, tj. kopie vzájemné komunikace (upomínky, žádosti, poskytované informace, potvrzení, stížnosti, reklamace apod.) mezi žalobcem a příslušnými spotřebiteli, žalobce nepředložil. Žalovaná souhlasí s tím, že správní spis byl žalobci zaslán dne 6. 5. 2021 do jeho datové schránky, neboť žalobce odmítl dostavit se do budovy žalované k nahlížení do spisu a požadoval zaslání spisu. Zároveň žalovaná uvedla, že všechny dokumenty, které správní spis obsahuje, byly žalobci zaslány, a to včetně výpisů z jeho bankovního účtu. Na poskytnutí kopie spisu však žalobce reagoval pouze zasláním další soudní judikatury.

24. K námitce porušení zásady legality a překročení mezí správního uvážení, zneužití správního řízení žalovaná uvedla, že se stejnými námitkami se již vypořádala ve zrušovacím rozhodnutí (body 19 a 20), v prvostupňovém rozhodnutí (bod 33) i v druhostupňovém rozhodnutí (část III), na tato vypořádání žalovaná v podrobnostech odkázala. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že neznemožňoval prošetřit, zda vykonává činnost v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru a poskytoval mimořádnou součinnost. Žalobce dle žalované zcela opomíjí skutečnost, že byl vyzván k předložení specifikovaných dokumentů, což neučinil včas, a proto mu byla uložena pokuta. Jak se již žalovaná několikrát vyjádřila, zasílání soudní judikatury, která se nevztahuje k řízení o nesoučinnosti, je v tomto řízení zcela bezpředmětné. Žalovaná rovněž odmítla námitku, že nerespektuje názory vlastního odboru. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala v bodu 30 prvostupňového rozhodnutí a v bodu 44 druhostupňového rozhodnutí, na které odkázala. Žalovaná uzavřela, že postupovala v souladu se zákonem a žádná ze zásad uvedených žalobcem porušena nebyla.
25. K námitce porušení zásady nestrannosti, objektivního přístupu, zákazu diskriminace, ochrany dobré víry, materiální pravdy, a rovnosti žalovaná uvedla, že nesouhlasí, že by došlo k porušení výše uvedených zásad. Žalovaná uvedla, že v průběhu celého řízení žalobce předkládá tvrzení o porušení nejrůznějších zásad a zahrnuje žalovanou množstvím s otázkou součinnosti nesouvisející judikatury, místo toho, aby v akceptovatelné lhůtě a bez obstrukcí vyhověl odůvodněným výzvám žalované. Jak vyplývá z prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí, žalobce byl sankcionován za to, že požadované dokumenty nepředložil bez zbytečného odkladu po 6. 8. 2020. Skutečnost, že část požadovaných dokumentů žalobce předložil až dne 20. 4. 2021 (více než 9 měsíců od zaslání první výzvy), nemá na posuzování případu žádný vliv, neboť skutková podstata přestupku již byla naplněna. Tvrzení žalobce, že v roce 2019 předložil typově stejné smlouvy, je dle žalované irelevantní. Předmětem výzev z roku 2020 totiž bylo předložení dokumentů vztahujících se k vyjmenovaným spotřebitelům, což žalobce neučinil. Cílem opakovaných výzev z roku 2020 pak bylo mj. zjistit, zda žalobce smlouvy v mezidobí neaktualizoval. Žalovaná uvedla, že žalobce se vymezuje proti úvaze, že *„je obtížně představitelné, že by spotřebitelé platili smluvní pokutu, aniž by k tomu byli vyzváni“*, sám však její správnost potvrzuje, když v žalobě uvádí, že M. K. a další spotřebitelé byli v prodlení, a proto byli telefonicky kontaktováni, tedy slovy druhostupňového rozhodnutí *„byli vyzváni“*.
26. K poslední žalobní námitce žalovaný uvedl, že považuje námitku zákazu libovůle a požadavku na přezkoumatelnost rozhodnutí za nedůvodnou, a v podrobnostech odkazuje na body 16 až 18 tohoto vyjádření. K tvrzení o pomstě za kritiku práce ČNB žalovaná uvedla, že ke všem subjektům, které jí odmítnou poskytnout součinnost ve smyslu § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, přistupuje stejně, bez ohledu na jejich jiné aktivity, což dokládá odkazy na rozhodovací praxi.
27. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
28. Žalobce doplněným podáním ze dne 14. 11. 2023 toliko zrekapituloval určité žalobní námitky.
29. Na ústním jednání ve věci konaném dne 15. 11. 2023 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svém procesním stanovisku a odkázali na svá podání a vyjádření k věci zaslané soudu.
30. Soud na ústním jednání neprovedl žalobcem navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází

a správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS) a žalobce nespороval jejich věrohodnost.

31. Výsledek jednatele žalobce a webové odkazy na stránky www.mujdum.cz, www.dumabyt.cz, www.euro.cz, jimiž měl žalobce v úmyslu prokázat, že přezkoumávané správní řízení je pomstou ze strany správních orgánů za jím učiněnou kritiku za jeho práci v oblasti hypoték, soud vyhodnotil jako zcela nadbytečné, jelikož ze správního spisu nebyly soudem zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovodit nevstřícné či pomstychtivé jednání správních orgánů vůči žalobci. Taktéž soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl webový odkaz na stránky žalované, jimiž žalobce podporoval žalobní námitku týkající se sdělení odboru regulace finančního trhu ČNB, když tento výklad byl součástí správního spisu.
32. Právní zástupce žalobce v průběhu dokazování uvedl, že žalobce od prvostupňového správního orgánu v příloze k podání ze dne 6. 5. 2020 neobdržel žádný spisový materiál, nýbrž jen fotku CD – bez dalšího. V této souvislosti poukázal na to, že z doručenek datových schránek prvostupňového správního orgánu nelze zjistit, co konkrétně jimi bylo žalobci zasláno, proto navrhl soudu doplnění dokazování odborným vyjádřením IT pracovníka žalovaného či příslušným znalcem, kteří by prokázali, že žalobci byl fakticky správní spis v přílohách datovými schránkami dne 6. 5. 2020 zaslán. Soud však pro nadbytečnost ani k provedení těchto důkazních návrhů nepřistoupil, jelikož z obsahu správního spisu má za to, že byl podstatný skutkový stav pro rozhodnutí ve věci zjištěn dostatečně (viz níže provedené právní posouzení věci).
33. Žádné další návrhy na doplnění dokazování nebyly ze strany účastníků učiněny.

III.

Posouzení žaloby

34. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
35. Žaloba není důvodná.
36. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
37. Podle § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že: „Osoby podléhající dohledu jsou povinny poskytnout České národní bance při výkonu dohledu potřebnou součinnost, zejména jsou povinny jí na vyžádání předložit informace, podklady, objasnění skutečností, záznamy, zprávy nebo s nimi spojené údaje, a to bez zbytečného odkladu nebo ve lhůtě stanovené Českou národní bankou. To platí obdobně pro toho, kdo je důvodně podezřelý, že neoprávněně provozuje činnost podle tohoto zákona.“;
38. Podle § 157 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru platí, že: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neposkytne České národní bance při výkonu dohledu potřebnou součinnost podle § 135 odst. 2.“

39. Podle § 157 odst. 3 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru platí, že: *„Za přestupek podle odstavců 1 a 2 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) a odstavce 2“.*
40. Soud se nejprve vypořádal s námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum. Ostatně zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, je povinen nicotnost vyslovit i bez návrhu, tj. z úřední povinnosti. Žalobce namítal, že žalovaná překročila svou pravomoc při výkonu dohledové činnosti, když ke dni 17. 9. 2019 disponovala důkazně podloženými informacemi (žalobce dne 17. 9. 2019 zaslal na výzvu žalované dokumentaci k 7 obchodním případům, tj. 7x smlouva o půjčce) a měla řízení o probíhající kontrole, stejně jako řízení o ukládání správní sankce zastavit, neboť ode dne 17. 9. 2019 není a nemůže být na straně žalované pochybnost nebo důvodné podezření ve smyslu § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Žalobce uvedl, že pokud si žalovaná osvojuje pravomoc k výkonu dohledu a správnímu trestání, musí mít k tomu zákonný podklad, což po dni 17. 9. 2019 neměla a ani mít nemohla, což činí jak napadené, tak i prvoinstanční rozhodnutí nicotnými.
41. Nicotnost správního rozhodnutí je vymezena v § 77 odst. 1 správního řádu. Vedle rozhodnutí vydaného věcně nepřislušným (prvostupňovým) správním orgánem je nicotným rovněž (zejména) takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, které by mohlo vyvolat příslušné právní následky. Nicotné rozhodnutí trpí vadami, které ve svém důsledku způsobují neexistenci rozhodnutí. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 (publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS), je nicotným takový správní akt, *„[k]terý trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí“* (obdobně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS).
42. Žalobce tedy od poskytnutí sedmi smluv o půjčce dne 17. 9. 2019 dovozoval zánik pravomoci žalované, resp. prvostupňového správního orgánu při výkonu dohledové činnosti dle § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, neboť dle názoru žalobce poskytnutím těchto smluv byly odstraněny pochybnosti nebo důvodné podezření, že žalobce neoprávněně provozuje činnost dle zákona o spotřebitelském úvěru. K podpoření tohoto závěru žalobce jak v žalobě, tak v rámci správního řízení odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a nálezy Ústavního soudu. Judikatura Nejvyššího soudu ČR a nálezy Ústavního soudu, na které žalobce odkazoval, se však vztahuje k posouzení otázky úplatnosti půjčky a přiměřenosti smluvní pokuty, když Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2019, č. j. 33 Cdo 2279/2018-227 uvedl závazný právní názor: *„Nebylo-li smluvními stranami sjednáno, že dlužník zaplatí věřiteli za to, že mu půjčí finanční prostředky, nelze úplatnost půjčky dovozovat z pouhé skutečnosti, že si smluvní strany sjednaly finanční sankci za porušení některé ze smluvních povinností. Zaplacení sankce nelze ztotožňovat s úplatností půjčky. Na nepřiměřenost smluvní pokuty nelze usuzovat z její celkové výše, je-li důsledkem*

dlouhodobého prodlení a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou „denní sazbu“; opačný závěr je nepřijatelný, neboť by ve svých důsledcích zvýhodňoval dlužníka (čím déle by dlužník své povinnosti neplnil, tím více by byl zvýhodněn při posuzování případné nepřiměřenosti výše smluvní pokuty) a znamenal by zpochybnění funkcí, které má smluvní pokuta plnit.“ Žalobcem citovaná judikatura se tedy nevyjadřuje k ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru a k povinnosti poskytnout České národní bance při výkonu dohledu potřebnou součinnost, což platí obdobně pro toho, kdo je důvodně podezřelý, že neoprávněně provozuje činnost podle tohoto zákona. Předmětem řízení v nyní posuzované věci nebyla otázka, zda jsou předmětné smlouvy o půjčce úplatné či nikoliv, ani otázka přiměřenosti smluvní pokuty. Předmětem daného správního řízení bylo jednání žalobce spočívající v porušení povinnosti poskytnout České národní bance při výkonu dohledu součinnost. Soud konstatuje, že žalobcem citovaná judikatura na posuzovaný případ nedopadá.

43. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl sankcionován za to, že nepředložil bez zbytečného odkladu po 6. 8. 2020 dokumenty požadované ve výzvě žalované ze dne 13. 7. 2020. Skutečnost, že žalobce předložil dne 17. 9. 2019 sedm typově stejných smluv, nečiní dle názoru soudu žalobce oprávněným ignorovat výzvy žalované ze dne 13. 7. 2020, ze dne 23. 7. 2020, a ze dne 6. 8. 2020 a neposkytnout součinnost ve smyslu § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Požadované dokumenty se totiž vztahovaly k jiným vyjmenovaným spotřebitelům než v rámci výzvy v roce 2019. Jak uvedla žalovaná, cílem opakovaných výzev z roku 2020 bylo mimo jiné (na základě obdržení podnětů) zjistit, zda žalobce smlouvy v mezidobí neaktualizoval. Soud dále zjistil, že správní orgány doplnily správní spis o výpisy z účtu žalobce, kde např. u Marka Kříbaly a dalších spotřebitelů, kteří se dostali do prodlení, byla uvedena poznámka k platbě „úhrada smluvní pokuty“. Prvostupňový správní orgán je přitom oprávněn dle § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru vykonávat dohled a ověřit, zda žalobce provozuje podnikatelskou činnost dle zákona o spotřebitelském úvěru či na něj dopadá výjimka stanovená v § 5 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Soud konstatuje, že ze strany prvostupňového orgánu nedošlo k překročení pravomoci, když prvostupňový orgán v souladu s § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru žalobce vyzval, aby mu zaslal podklady a informace vztahující se k vyjmenovaným spotřebitelům. Žalobce ovšem požadovanou smluvní dokumentaci prvostupňovému orgánu bez zbytečného odkladu nepředložil. Prvostupňový správní orgán měl pro vydání rozhodnutí zákonný právní podklad a nerozhodoval mimo okruh své věcné působnosti, když žalobce uznal vinným z porušení povinnosti poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení. Taktéž o odvolání rozhodl příslušný správní orgán, tj. Bankovní rada České národní banky jako orgán příslušný podle § 5 odst. 2 písm. h) zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance. Soud tedy neshledal nedostatky v kompetencích (pravomoci či příslušnosti) prvostupňového ani druhostupňového orgánu. Taktéž ve vydaných rozhodnutích soud nenalezl žádné zásadní nedostatky projevu vůle správních orgánů, když obě rozhodnutí mají řádnou formu; jejich odůvodnění není nesmyslné ani neurčité; zároveň nebyla prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost trestného či absolutně nemožného plnění, ani nebyla založena práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje.
44. Pro úplnost soud dodává, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího soudu se sice vyjadřuje ke znění § 2 písm. c) zákona o spotřebitelském úvěru: „Ustanovení § 2 písm. c) ZoSÚ zcela jasně a jednoznačně vymezuje případy, kdy nelze tento zákon na vztah smluvních stran použít; uvádí se v něm výslovně, že se nevztahuje na půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu

poskytnutou bez úroku nebo jakékoli úplaty.“ Citovaný rozsudek Nejvyššího soudu se nijak nevyjadřuje k oprávněnosti České národní banky vykonávat dohled dle ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, třebaže žalobce spotřebitelům poskytoval bezúplatnou půjčku. Skutečnost, zda žalobce poskytuje půjčku bez úroku nebo jakékoli úplaty, tedy skutečně bezúplatně, mohl prvostupňový správní orgán ověřit až po předložení žalobcem požadované dokumentace, a případně i učinit závěr, že na podnikatelskou činnost žalobce dopadá ustanovení § 5 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Žalobce ovšem požadovanou smluvní dokumentaci prvostupňovému orgánu bez zbytečného odkladu nepředložil, za což byl uznán vinným z porušení povinnosti poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení.

45. S výše uvedenou námitkou překročení pravomoci žalované při dohledové činnosti úzce souvisí argumentace žalobce, že předmětné dokumenty z jeho strany zaslány nebyly, a to z důvodu, že vůči jmenovitě označeným spotřebitelům nebyla uplatněna smluvní pokuta dle čl. II. odst. 2.2 smlouvy o půjčce. Soud přitakává žalobci v tom, že výzva ze dne 13. 7. 2020, potažmo ze dne 6. 8. 2020, byla formulována tak, že žalobce je povinen doložit v části I. výzvy vypočtené smluvní dokumenty *„v případech, kdy byla vůči spotřebiteli uplatněna smluvní pokuta...“*, jinými slovy řečeno, žalobci v případě, kdy jím nebyl uplatněn nárok ze smluvní pokuty z požadovaných smluv, nesvědčila povinnost tyto smlouvy předkládat. Žalobce však v odpovědi na výzvu (podání žalobce ze dne 23. 7. 202) k této části výzvy obsáhle s odkazy na judikaturu vysvětloval, že prvostupňový správní orgán není oprávněn po něm takovéto dokumenty požadovat. Na další (shodnou) výzvu prvostupňového správního orgánu ze dne 6. 8. 2020 žalobce reagoval podáním ze dne 12. 8. 2020, kde toliko sdělil, že výzvě vyhověl. Až v příloze k podání ze dne 20. 4. 2021 zaslal žalobce prvostupňovému správnímu orgánu 56 kusů smluv o půjčce uzavíraných se spotřebiteli jmenovitě označenými v čl. I. citovaných výzev. Za situace, kdy žalobce nezaslal výzvou požadované smluvní dokumenty a ani řádně a srozumitelným způsobem prvostupňovému správnímu orgánu nesdělil, že vůči spotřebiteli nebyl v daných případech uplatněn nárok ze smluvní pokuty, nýbrž své reakce omezil jen na konstatování, že prvostupňový správní orgán není oprávněn po něm tyto dokumenty vůbec požadovat a smlouvy doložil až jako přílohy podání ze dne 20. 4. 2021, shledal soud posouzení správních orgánů shora uvedeného postupu žalobce za projev nesoučinnosti dle § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru správným a logickým. Pokud se žalobce v žalobě dovolává toho, že nebyl povinen požadované smluvní dokumenty předložit, jelikož z jeho strany nedošlo k uplatnění smluvní pokuty vůči spotřebitelům, pak ale měl toto tvrzení srozumitelně sdělit prvostupňovému správnímu orgánu již v reakci na výzvy ze dne 13. 7. 2020 a 6. 8. 2020, jelikož tak neučinil, prvostupňový správní orgán s ohledem na povahu písemných reakcí žalobce, po právu nabyt přesvědčení, že žalobce nemá v úmyslu požadované dokumenty předložit, tudíž nemá v úmyslu poskytnout mu zákonem stanovenou součinnost.
46. Žalobce dále uvedl, že M. K. stejně jako ostatní spotřebitelé, kteří se dostanou do prodlení s úhradou půjčky, nehradili smluvní pokutu, když smluvní pokuta nebyla vůči spotřebiteli nikdy vyúčtována ani uplatněna, nýbrž veškeré příchozí platby byly započteny na úhradu jistiny půjčky. Soud ze správního spisu zjistil, že smlouva o půjčce č. 11141601 uzavřená mezi žalobcem a Markem Kříbalou, obsahuje ve svém čl. II odst. 2.2 ustanovení: *„K zajištění pohledávky věřitele pro případ, že by půjčka dle čl. I. odst. 1.2 této smlouvy nebyla dlužníkem řádně a včas ve lhůtě splatnosti dle čl. II odst. 2.1 této smlouvy zaplacená, se smluvní*

strany dohody, že dlužník zaplatí věřiteli smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z dlužné jistiny půjčky.“ Bezsporně se jedná o smluvní ujednání upravující novou povinnost dlužníka v případě, kdy se dostane do prodlení se splácením (jistiny) půjčky, věřiteli k hlavnímu dluhu (poskytnuté půjčce) uhradit navíc i smluvní pokutu, tj. jedná se o smluvní ujednání obsahující závazek smluvní pokuty pro dlužníka. S ohledem na znění výše uvedeného ustanovení smlouvy o půjčce, jakož i na poznámky k platbám ve výpisu z účtu žalobce ve znění: úhrada smluvní pokuty, správní orgán důvodně požadoval předmětnou smlouvu i doprovodnou korespondenci. Nicméně soud k této námitce poukazuje na její podrobné vypořádání v bodě 22. žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že podstatným pro danou věc je skutečnost, zdali žalobce v rozhodném období poskytl prvostupňovému správnímu orgánu potřebnou součinnost. Žalobce tedy dle názoru soudu nebyl oprávněn výše uvedenou dokumentaci nezaslat bez zbytečného odkladu. Žalobce ani sám nespornoval skutečnost, že poskytl část správním orgánem požadovaných podkladů – smlouvy o půjčce, a to až 20. 4. 2020, tj. po uplynutí 9 měsíců od poslední výzvy žalované. Dle názoru soudu tak žalobce porušil povinnost poskytnout České národní bance při výkonu dohledu součinnost, a to bez zbytečného odkladu, tímto jednáním se žalobce dopustil přestupku podle § 157 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru.

47. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady legality, překročení mezí a zneužití správního uvážení. Žalobce obdobně jako u námitky nicotnosti uvedl, že pravomoc žalované k provedení jakékoliv kontroly, kterou si osobuje z ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, zanikla nejpozději součinností kontrolované osoby ze dne 17. 9. 2019, kdy žalobce zaslal žalované smluvní dokumentaci k sedmi obchodním případům. Dle názoru žalobce měla žalovaná na základě součinnosti žalobce a dodané smluvní dokumentace kontrolu bez dalšího zastavit z důvodu, že veškeré „pochybnosti“ ohledně případné pravomoci k provádění kontroly byly vyvráceny. Žalobce uvedl, že další pokračování v dohledu předpokládá existenci kvalifikovaného podezření ohledně nedodržování zákona o spotřebitelském úvěru ze strany žalobce. Dle žalobce žádné takové důvodné podezření žalovaná neměla a pro součinnost ze strany žalobce ani mít nemohla, když žalobce typově žádné jiné než podáním ze dne 17. 9. 2019 předložené bezúročné smlouvy o půjčce se spotřebiteli neuzavírá, jakékoliv úkony prováděné žalovanou po 17. 9. 2019 (tj. jak dále pokračující kontrola i samotné správní trestání) vůči žalobci byly nezákonné pro překročení pravomoci žalované jako správního orgánu. Soud konstatuje, že k neurčitému právnímu pojmu *důvodné podezření* existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které pojem důvodné podezření je nutné vykládat vždy s ohledem na okolnosti daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021 č. j. 3 As 276/2020-86 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 110/2007). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 3 As 276/2020-86, je uveden právní názor: „*Jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 64/2011 -83, prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Proto musí zahájení řízení předcházet určitá okolnost, z níž důvodnost podezření plyne. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného.*“ S ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, soud posoudil, zda existovalo důvodné podezření pro zahájení dohledu ze strany prvostupňového správního orgánu dle § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Soud ze správního spisu ověřil, že prvostupňový správní orgán dostával jak od jednotlivých

spotřebitelů, tak od České obchodní inspekce podněty k prošetření činnosti žalobce, přičemž z výpisů z účtu žalobce a ze znění smluv o půjčce, měl pak důvodně za to, že žalobce uplatňuje vůči spotřebitelům plnění vyplývající z ujednání o smluvní pokutě a vyzval jej proto k předložení potřebné dokumentace ke smlouvám uzavřeným s vyjmenovanými spotřebiteli pro výkon dohledu dle § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Soud má za to, že zejména podněty spotřebitelů, představují podstatnou okolnost ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž důvodnost podezření plyne. Soud tedy nevešel na argumentaci žalobce, že prvostupňový správní orgán žádné důvodné podezření neměl a jakékoliv úkony prováděné prvostupňovým správním orgánem po 17. 9. 2019 byly nezákonné pro překročení pravomoci správního orgánu.

48. Rovněž tak v rámci druhého žalobního bodu žalobce uvedl argumentaci, že žalovaná nerespektovala právní názor vlastního odboru (odbor regulace finančního trhu, podepsaný ředitelem odboru regulace finančního trhu a vedoucím odboru ochrany spotřebitele ČNB) prezentovaný v přípisu ze dne 21. 6. 2018. Soud ze správního spisu ověřil, že právní názor odboru regulace finančního trhu ČNB se týkal zodpovězení otázky, zda k poskytnutí bezúročných a bezúplatných půjček bylo potřeba živnostenské oprávnění. Soud zde přisvědčuje názoru žalované a prvostupňového správního orgánu, že v přípise odboru regulace finančního trhu není hodnocená činnost účastníka řízení, tedy odbor regulace finančního trhu neuvedl, že se v daném konkrétním případě nejedná o spotřebitelský úvěr. Soud konstatuje, že v přípise ze dne 21. 6. 2018 odbor regulace finančního trhu obecně uvádí: „*K poskytování či zprostředkování těchto spotřebitelských úvěrů mj. není nutné oprávnění udělené Českou národní bankou a ČNB zároveň nepřísluší vykonávat dohled nad osobami, které poskytují či zprostředkovávají výhradně úvěry uvedené v § 5 odst. 3 NZSÚ*“, ovšem zda došlo ze strany žalobce k naplnění výjimky stanovené v § 5 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, lze ověřit pouze na základě konkrétní kompletní smluvní dokumentace. Vzhledem k tomu, že žalobce požadovanou smluvní dokumentaci prvostupňovému orgánu bez zbytečného odkladu nepředložil, prvostupňový správní orgán zahájil s žalobcem oprávněně přestupkové řízení. Soud konstatuje, že k porušení zásady legality, překročení mezí a zneužití správního uvážení nedošlo ani ve vztahu k zahájení dohledu, ani v rámci předmětného přestupkového řízení, neboť prvostupňový správní orgán měl pro vydání rozhodnutí zákonný právní podklad a nerozhodoval mimo okruh své věcné působnosti.
49. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady nestrannosti, objektivního přístupu, zákazu diskriminace, ochrany dobré víry, materiální pravdy a rovnosti. Žalobce u této námitky uvedl, že žalovaná se dopustila nerespektování zákona, stejně tak nerespektování ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu a navíc nerespektování ani názoru vlastního odboru, což vedlo k neodstranitelným vadám řízení i napadeného rozhodnutí pro porušení shora citovaných zásad. Vzhledem k tomu, že soud se již vypořádal s žalobcem namítanou nezákonností rozhodnutí pro překročení pravomoci žalované a konstatoval, že jak prvostupňový správní orgán, tak i druhostupňový správní orgán měl pro vydání rozhodnutí zákonný právní podklad dle ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, a nerozhodoval mimo okruh své věcné působnosti, námitku nerespektování zákona shledává nedůvodnou. Stejně tak se soud již vyjádřil k judikatuře Nejvyššího soudu, kdy konstatoval, že žalobcem odkazovaná judikatura na předmětné řízení nedopadá, a k názoru odboru regulace finančního trhu ČNB. Proto soud na obecně formulovanou námitku porušení zásady nestrannosti, objektivního přístupu,

zákazu diskriminace, ochrany dobré víry, materiální pravdy a rovnosti, rovněž jen v obecné rovině konstatuje, že k namítanému porušení citovaných zásad nedošlo.

50. Co se týče namítaného porušení zásady materiální pravdy, kdy žalobce uvedl, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť odůvodnila napadené rozhodnutí toliko tvrzením, resp. úvahou: „*je obtížně představitelné, že by spotřebitelé platili smluvní pokutu, aniž by k tomu byli vyzváni*“, uvádí soud následující. V napadeném rozhodnutí žalovaná řádně vypořádala všechny námitky žalobce, mimo jiné i námitku, ve které žalobce tvrdil, že nad rámec výzev ze dne 13. 7. 2020 a výzvy ze dne 6. 8. 2020 správnímu orgánu prvního stupně zaslal dne 20. 4. 2021 všechny požadované dokumenty, přičemž žádnou doprovodnou dokumentaci k těmto smlouvám nedisponuje. Žalovaná označila tvrzení žalobce, že nedisponuje dalšími požadovanými dokumenty, za nepravdivé a uvedla, že z výpisu z bankovního účtu č. 7070101001/5500 zjistila, že např. spotřebitel M. K. platil v letech 2018-2020 žalobci měsíčně smluvní pokutu ve výši 2 550 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce uváděl „*Úhrada smluvní pokuty K. M.*“. Žalovaná dále uvedla žalobcem namítané tvrzení „*je obtížně představitelné, že by spotřebitelé platili smluvní pokutu, aniž by k tomu byli vyzváni*“. Žalobce v žalobě vysvětlil, že M. K. a další spotřebitelé, kteří byli v prodlení, byli telefonicky kontaktováni. Soud z výpisu z bankovního účtu žalobce ověřil, že více spotřebitelů ve zprávě pro příjemce uvádělo, že hradí smluvní pokutu. Navíc i vzhledem ke znění ustanovení čl. II odst. 2.2 smlouvy o půjčce, které se týkalo smluvní pokuty, žalovaná postupovala zcela logicky a plně v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu a volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Soud uzavírá, že prvostupňový orgán i žalovaná dostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěly k závěru, že žalobce porušil povinnost poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení. Soud na tomto místě opět zdůrazňuje, že předmětem daného řízení nebyla otázka, zda jsou předmětné smlouvy o půjčce úplatné či nikoliv, ani otázka přiměřenosti smluvní pokuty.
51. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady dvojinstančnosti řízení, neboť mu byla poprvé zprostředkována úvaha a zjištění žalovaného, že z bankovních výpisů žalobce plyne, že spotřebitel M. K. platil v letech 2018-2020 žalobci měsíčně smluvní pokutu ve výši 2 550 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce uváděl „*úhrada smluvní pokuty K. M.*“. Soud konstatuje, že tvrzení žalované nemůže být pro žalobce překvapivé, neboť žalovaná na příkladu spotřebitele M. K. pouze konkretizovala úvahu prvostupňového správního orgánu, který žalobce shledal vinným, že mu neposkytl smluvní dokumentaci s vyjmenovanými spotřebiteli, vůči kterým byla uplatněna smluvní pokuta dle čl. II. odst. 2.2 smlouvy o půjčce. Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že doplněním správního spisu o výpisy z účtu žalobce, byl správní spis doplněn o důkazy potvrzující, že žalobce vůči spotřebitelům uplatnil smluvní pokutu, což žalovaná rozvedla na příkladu spotřebitele M. K. S výše uvedeným souvisí tvrzení žalobce, že mu nebylo umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, které žalovaná bezdůvodně neposkytla žalobci. Žalobce uvedl, že žalovaná mu: „*v rámci zpřístupněného spisu*“ poskytla pouze fotografii CD s výpisem z účtu, nikoli datový nosič, čímž mu ve svém důsledku znemožnila seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a tedy i účinně se bránit. Soud konstatuje, že po doplnění spisu o výpisy z účtu žalobce, byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, žalobce ovšem této možnosti nevyužil, když se odmítl dostavit do budovy

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalované v Praze a posléze požádal správní orgán o zaslání spisu (podání ze dne 27. 4. 2021 a ze dne 4. 5. 2021). Prvostupňový správní orgán žádosti žalobce vyhověl a v příloze k podání ze dne 6. 5. 2021 žalobci zaslal kopii správního spisu, kterou stáhl na CD (viz CD založené ve správním spise mezi stranami 176 a 177), jehož obsahem byly tři samostatné soubory dokumentů (viz strana 177 správního spisu), které byly třemi datovými zprávami s vepsaným předmětem: „Poskytnutí kopie spisu 1/3, 2/3 a 3/3“ ze dne 6. 5. 2021 žalobci zaslány a tentýž den mu byly všechny doručeny (viz doručanky datové zprávy na č. l. 178 až 180). Soud zdůrazňuje, že uvedeným postupem správní orgán projevil vůči žalobci vstřícnost nad rámec požadavku správního řádu, když kopii spisu žalobci takto zaslal vůbec nemusel. Nad to soud upozorňuje, že žalobce po obdržení kopie správního spisu správnímu orgánu zaslal podání ze dne 10. 5. 2021, v němž se o neúplnosti zasláního spisového materiálu, natož o pouhém zaslání fotografie CD nosiče namísto obsahu správního spisu nikterak nezminil, toliko namítal nesprávné právní posouzení věci a v příloze zaslal judikaturu soudů, na něž v podání odkazoval. Taktéž v rozkladu podaném proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 29. 6. 2021 žalobce nenamítal, že mu do datové schránky nebyl správní spis zaslán, toliko správnímu orgánu vytkl, že mu přes žádosti ze dne 20. 4. 2021 a ze dne 10. 5. 2021 nebyl zpřístupněn úplný správní spis, když mu konkrétně nebyly poskytnuty nově pořízené doklady, a to bankovní výpisy. Přičemž soud upozorňuje i na to, že není pravdou, že by žalobce podáním ze dne 10. 5. 2021 žádal žalobce o zaslání správního spisu či jeho části. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zákonem, když žalobci umožnily nahlédnout do spisu na pobočce v Praze, žalobce ovšem tohoto práva nevyužil. Nad to jak již uvedeno shora, správní spis byl žalobci zaslán ve třech částech (tj. formou tří datových souborů) do jeho datové schránky, žalobce přitom ve správním řízení a ani v žalobě nespороval, že by mu nebyly zbylé dva soubory zaslány, své žalobní námitky zaměřil toliko na nezpřístupnění části správního spisu, která zahrnovala výpisy z jeho účtu. Soud přitom ze správního spisu ověřil, že kopie spisu poskytnutá žalobci v příloze podání prvostupňového správního orgánu ze dne 6. 5. 2021 mu byla zaslána ve třech samostatných souborech, kdy v pořadí druhá příloha označená jako: *23_ - obsah_CD_2020_049209_CNB_650_predlozeni_prehledu_transakci_Raiffeisenbank.zfo (3,81 MB)*, obsahovala právě žalobcem sporované výpisy z jeho účtu vedené bankou Raiffeisenbank. Soud má proto tvrzení žalobce, že mu ze strany prvostupňového správního orgánu nebyl zpřístupněn úplný spisový materiál za ryze účelové. Na ústním jednání žalobce tuto námitku změnil tak, že mu nebyla ze strany prvostupňového správního orgánu dne 6. 5. 2021 zaslána žádná část správního spisu, toliko mu byla zaslána jedna fotografie CD. Tato námitka však byla poprvé uplatněna až při jednání před soudem, proto ji soud posoudil jako nepřipustnou novotu, neboť se nejednalo o argumentační rozšíření uplatněných žalobních bodů, nýbrž o popření v žalobě formulované námitky a její nové přeformulování, které podstatným způsobem změnilo její obsah, k čemuž je žalobce oprávněn jen ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 s. ř. s. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán toliko včas uplatněnými žalobními body, v jejichž mezích přezkoumává napadené výroky rozhodnutí správního orgánu. Soud nemůže přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodů, které nebyly v žalobě řádně a včas uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Soud tedy shrnuje, že ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

52. Na závěr soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek

důvodů. Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, soud upozorňuje, že dle ustálené judikatury správních soudů je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec byly v řízení nějaké důkazy provedeny.

53. Soud konstatuje, že v dané věci z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč žalovaná potvrdila rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterým byl žalobce uznán vinným, že porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 135 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru poskytnout České národní bance při výkonu dohledu požadované informace a potřebná vysvětlení, žalovaná rovněž dostatečně vypořádala všechny odvolací námitky žalobce. Nejedná se ani o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, která by byla založena na nedostatku důvodů skutkových, resp. vadách skutkového zjištění, o které správní orgán opřel své rozhodovací důvody, neboť správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto ohledu soud shledal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumatelné, tudíž námitku žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.
54. K poslední námitce žalobce, že ze strany správního orgánu se jednalo o pomstu za kritiku práce České národní banky, konstatuje soud, že vzhledem k výše uvedenému vypořádání žalobních námitek neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Výslech jednatele D. M. a webové odkazy, navržené žalobcem k prokázání tvrzení o pomstě za kritiku práce ČNB, soud považuje za zcela nadbytečné, neboť soud neshledal postup správních orgánů v dané věci vůči žalobci za vymykající se zákonným mantinelům, natož za šikanózní; skutkový stav věci podstatný pro rozhodnutí byl, dle názoru soudu, zjištěn dostatečným způsobem a ze správního spisu zcela vyplývá; naopak ze správního spisu nebyly soudem zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovodit nevstřícné či pomstychtivé jednání správních orgánů.
55. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval,

neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, proto mu je soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. listopadu 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.